

for er al Tale om, at man her vender sig mod Personer med redelig Villie til at betale og i Tusindtal vil berøve dem deres Valgret til de kommunale Raad, et Eventyr, som ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre, som kan lyde meget smukt i somme Øren, men som endelig ikke maa forveksles med Realiteter.

Det har undret mig meget, at det ærede 10de Medlem for 1ste Kredts har talt om, at man skærpede Valgretsbestemmelserne i 1924 ved at begrænse Kommunerne Skatteeftergivelsesret til to Trediedele af det paalignede Skattebeløb. Det er netop det modsatte, man har gjort, thi før 1924 har Kommunerne aldrig haft nogen lovfæstet Ret til at eftergive paalignet Skat. Det ærede Medlem gentager, at der intet Bevis er ført for Ønskeligheden af en saadan Lovgivning. Beviset er ført gennem Henvisningen til den Bevægelse, som rejstes i 1925, og som simpelt hen manede Folk til at tilsidesætte Forpligtelsen til at betale paalignet Skat udover den, der var paalignet dem i det sidste Skatteaar før Valget. Naar det ærede Medlem siger, at der intet er godtgjort om Virkningen af denne Bevægelse, bl. a. i Aalborg, kan det være ganske rigtigt — det er selvsagt ganske umuligt at faa dette godtgjort —, men jeg tvivler ikke om, at de, der har rejst en saadan Bevægelse, som dog ganske sikkert hos de paagældende maatte vække en klar Forestilling om, at det var Immoralitetens Vej, de var ude at vandre paa, at de i hvert Tilfælde, naar de ikke desto mindre begav sig ud paa disse Baner, nærrede Forventning om, at det vilde give ikke helt betydningsløse Resultater, den Dag Valgresultatet skulde gøres op. Jeg synes, en saadan Bevægelse bør standses, og dertil bidrager dette Lovforslag. De Herrer har ikke kunnet fremføre andet imod det end Talemaader, der er egnede til at give Genlyd i visse Kredse, men som til syvende og sidst intet har med Livets Realiteter at gøre, og derfor fastholder jeg min anbefaling af Lovforslaget.

H. P. Jensen: Jeg vil gerne, efter at jeg har henvendt mig til mit Partis Ordfører, som Kommunalmand sige et Par Ord om denne Sag. Ministeren udtalte, at Skatten før 1924 ikke blev eftergivet eller ikke kunde eftergives. Jeg vil dog tillade mig at gøre Ministeren opmærksom paa, at det var almindelig Coutume, meget almindelig Coutume Landet over, at man nedsatte Skatten til det laveste Beløb, hvis man saa, at vedkommende Skatteyder var i en

kritisk Situation, og der er megen Forskel paa, om en Mand skal betale 400 Kr., eller han kommer ned paa 4 Kr. Siden Loven af 1924 er den største Nedsættelse, man kan foretage, $66\frac{2}{3}$ pCt. Man kan ikke, naar der er Tale om en Mand, som er ved at gøre Akkord, gøre gældende, at han i en Række af 4 Aar maa have Nedsættelser, og bruge det som Argument for dette Lovforslag. Hans Ulykke kommer ganske vist ikke lige paa en Gang, men den er dog heller ikke 4 Aar om at udvikle sig; en saadan Situation foreligger som Regel et Par Aars Tid, og hvis han da skal have den samme Lettelse, som Akkordforeningen giver ham, vil han antagelig komme ned under det, vi i det højeste kan nedsætte Skatten til, og saa vil han uvægerligt falde som Vælger; der er ikke Tale om andet.

Men en helt anden Side af Sagen er, hvad de kommunale Raad siger til dette Forslag. Det er Kommunerne, der skal føre Loven ud i Livet, og jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om det ikke, naar man staar overfor et Forslag som dette, hvis Rækkevidde, hvis Omstændigheder man slet ikke har Anelse om eller kender noget som helst til, var rigtigt, at man i Forvejen havde spurgt de kommunale Raad, f. Eks. Dansk Købstadforening. Det er dog de Organisationer, som har det praktiske Arbejde; det er dog dem, der skal arbejde med at lægge de forskellige kommunale Forhold til Rette, og som ogsaa skal gennemføre det Arbejde, der vil blive paalagt dem, hvis Lovforslaget ophøjes til Lov. Der er ingen, som kan overse Rækkevidden af dette Arbejde. Vi skal have Besked om, hvor Skatteyderne har boet, om de har betalt deres Skat, om de har faaet eftergivet nogen Skat paa det Sted, hvor de har boet i Aarene indenfor den Periode, hvori Valget foregaar, o. s. v. Alle disse Undersøgelser vil give en Mængde Arbejde, som ikke staar i Forhold til det, der opnaas ved Loven. Jeg kan ikke se det rigtige i, at et saadant Forslag skal føres hurtigt igennem Tinget og ophøjes til Lov, uden at man har spurgt de Organisationer, der skal administrere Loven.

Ludvig Christensen: Jeg opdagede stadig ikke i den højtærede Indenrigsministers Tale nogen som helst Dokumentation for Berettigelsen af at gøre det vanskeligere for uheldigt stillede Medborgere at bevare deres kommunale Valgret. Den Maade, man her afgør Sagen paa, fører i